

Mirisi Duše

U svakom čovjeku postoji dobrota, Ali strasti
Materijalno posjedovanje i ego često učine tu
Dobrotu nevidljivom.

Govori se kako je šejh Mustafa Žujo izbjegavao Asima iz Zagradске mahale. Ako bi ga susreo prelazio bi na suprotnu stranu ulice. Zašto, to niko nije znao. Ali se prenosi od Poslanika a.s. da je rekao: "Kada melek smrti uzima duše, neke mirišu poput najljepšeg mirisa a neke zaudaraju poput najgore lešine." Zacijelo, još na ovom svijetu postoje takvi ljudi koji mogu osjetiti mirisne duše.

Asimu je to naravno bilo nejasno, ali kako u moralnom i duhovnom odmjeravanju ljudska sujeta uvijek uzima danak nije hodžinom postupku pridavao poseban značaj.

Neka hoda kod god hoće i neka prelazi gdje hoće, pomišljao bi uznosito i gotovo oholo. Jer, niko ne voli ružan odnos u ogledalu a velikani su ogledala duha.

Uz sve, Asim je hodžu Muju smatrao osobenjakom koji ima i nepoznate i nepriznate kritetrije pa se nije previše obazirao mada ga je boljelo. Jer, ljudi vole poštovanje i kada ga ne zaslužuju.

Ali, razmišljao bi Asim, zašto bi se previše obazirao i osvrtao neka on hoda kod hoće a svako je ionako odgovoran jedino za sebe.

Ipak Asimu je i donekle smetalo jer bi šejh bježao od njega kad god bi ga susreo na ulici. Ljudima u Stocu je takođe sve bilo neobično i čudno i raspravljali su o neočekivanom izbjegavanju. Jer, Asim nije bio posebno dobar ali ni posebno loš pa čemu bježanje kad smo svi djeca Adema i Have a.s. i svako ima svoju ulogu i zadatak na ovome svijetu. A i u predaji je rečeno: "Ne sudi da ti ne bude suđeno." I još: "U oku brata svoga vidiš trn a u svome ne vidiš drvo."

Ali priroda vanjskog oka je da gleda prema vani (u fizičko, odnosno materijalno) dok srčano oko (BASIRET) motri ljudsku nutrinu.

Asim je dolazio u iskušenje da priđe hodži Muji i upita ga otkud prezir koji liči na ponuiženje ali neka sila koja je zračila iz šejh Mustafebi ga uvijek spriječavala.

„Dobro“... „hodža Mujo...“ započinjao bi katkad razgovor s njim trgovac Muhamed iz radnje u centru grada, „...što izbjegavaš Asima?“... „Jel ti uradio nešto loše?!“ Ovaj ne odgovara ništa. Vrijeme je prolazilo a zaobilaženje u širokom luku se nastavljalo i dobijalo na značenju. Jer, ljudima često biva najvažnije ono što razumom ne mogu odgonetnuti. Tajne su slatke i opojne ali ponekad i neugodne za iskazivati te su poput najgorčeg otvora.

Šejh Mustafa je uporno šutio o zaobilaženju čovjeka koji je bio i bogat i ugledan i zauzimao posebno mjesto u džematskom odboru.

Jedanput se poslije džume dogovoriše da priđu hodži i upitaju ga za njegovo (po njima) krajnje neobično ponašanje.

Hadži Ibrahim iz Ćuprijske mahale tako mu jednom priđe dok su drugi okolo stajali i čekali. Kada su u grupi ljudi misle da su snažniji.

„Hodža Mujo“... otpoče on nesigurno, „...dina ti i imana, što izbjegavaš Asima?!“

„Ta, šta ti imaš s njim?!“ - dodade nešto blaže, svaki bravak odgovara za svoj papak.“

Šejh mirno sasluša i ne reče ništa. Aluzija na čisto ličnu odgovornost bijaše odviše jasna, jer ljudi su odlučni kada treba kritikovati i osuđivati drugog.

Sutradan izjutra šejh Mustafa kupi sirovog brava te ga stavi u napuštenu Ademovu radnju pored oraha u samom centru grada. Bijaše dobio u ključ i dopuštenje. Zaključa vrata i ode pazeći da ga niko ne vidi. Bilo je ljetno vrijeme i svježe meso je ubrzo počelo zaudarati, a nakon par dana širio se nesnosan miris.

Pitali su Adema kome je dao ključ od stare radnje i šta je unutra a on bi tek slijegao ramenima čuvajući tajnu. Na kraju, provališe u mali dućan te ugledaše meso koje se raspadalo i promjenilo boju i izgled.

„Ko bi ovo..radio?“-prostruji pitanje koje se osjećalo u zraku.?!

„Hodža Mujo“-odgovori iznenada neko sa strane obznanjujući ono što su svi podozrijevali. Iznesoše meso te ga odnesoše na Bokulju gdje su se odlagali leševi raspadnutih životinja. Odmah odlučiše da pitaju hodžu Muju za neobični postupak, no taj dan ga nisu pronašli. Slijedećeg jutra ugledaše ga kako se kreće iz Ćuprijske mahale.

„Šta uradi hodža Mujo“-priđe mu odmah hadži Ibrahim. On ga tek pogleda i reče: „Svaki bravak odgovara za svoj papak.“

Na njihov prigovor odgovorio im je njihovim jezikom.

Djela su iskuljučivo naša ali se njihovi efekti („ZADAH“)daleko šire i to važi kako za dobro tako i zlo jer i jedno i drugo imaju svoje zone i vodiče.

Hadis kaže: „Duše se prepoznaju po mirisu.“

I još: „Vi se na ovom svijetu niste upoznali, vi ste se samo prepoznali.“

Mirisi duše mogu biti, ugodniji i neugodniji od čulnih mirisa u vanjskom svijetu.

Većina ne razlikuje duhovne mirise, čak ih i ne osjeti ali i to je Božija milost na zemlji jer bi opšte raspoznavanje i uvid u druge učinili život na zemlji nemogućim. U tom kontekstu Imam Ali a.s. kaže: „Kada se znanje upotpuni, govor se umanju.“

Šejh Mustafa im je odgovorio na njihovom a ne na svom nivou jer sveta predaja kaže: „Ljudima govorite na njihovom a ne na svom nivou razumjevanja“, Jer „Čovjek je neprijatelj onome što ne poznaje“(Ali a.s.)

Makar se radilo i o mesu raspadajuće životinje.

<https://jasminko.github.io/>

(Slika – Nišan Šejha Mustafe Žuje)